

stavením dlužníka, přísluší mu také práva, jež zákon v §u 213 a 234 ex. ř. dlužníkovi vyhradil. Kdyby se byl tedy stěžovatel dostavil k rozvrhovému roku, bylo by mu příslušelo právo k odporu, ovšem jen v mezích v §u 213 ex. ř. vytčených. To se však nestalo, neboť správce úpadkové podstaty k rozvrhovému roku nepřišel. V tom případě byl podle §u 234 ex. ř. oprávněn, uplatňovati rekurse ony okolnosti, které nemohly býti již uplatněny odporem při rozvrhovém roku, zejména tedy porušení velících předpisů §§ 216 a 217 ex. ř. Že pak byl v projednávaném případě porušen prvním soudem velící předpis §u 217 ex. ř. a §u 12 konk. ř., jest patrné, když tento část nejvyššího podání na zaniklé oddělné právo firmy S. připadající, přikázal této věřitelce, místo by ji jako takřka hyperochu vydal úpadkové podstatě dlužníkově.

### Čís. 6428.

**Nedbalost v provádění veřejnoprávních povinností nestačí k tomu, by založila ručení obce, jednala-li tato jen v mezích zákonem jí vytčených.**

**Obec neručí za škodu zábořem bytu, bylo-li zabírací usnesení potvrzeno okresní politickou správou, avšak nejvyšším správním soudem pro nezákonnost zrušeno. Lhostejno, že způsob, jímž obec si zjednala svolení okresní politické správy ku provedení nuceného vyklizení dosavadního nájemníka zabraného bytu, nebyl bezvadným.**

(Rozh. ze dne 2. listopadu 1926, Rv II 792/25.)

Byt, obývaný žalobkyní, byl zabrán bytovou komisí žalované obce. Do zabíracího usnesení stěžovala si žalobkyně k okresní politické správě, jež usnesením ze dne 4. dubna 1921 se prohlásila nepřislušnou, rozhodovati o stížnosti, ovšem za předpokladu, že žalobkyni bude poskytnut jiný byt nebo jiný pokoj. Proti tomuto usnesení stěžovala si žalobkyně u nejvyššího správního soudu, jenž usnesením ze dne 29. září 1921 stížnosti vyhověl a napadené usnesení zrušil pro nezákonnost. Žádost žalobkyně o odklad exekuce obec usnesením ze dne 4. května 1921 zamítla a opatřivši si svolení okresní politické správy k vyklizení tvrzením, že záměna bytů se stala, ač tomu nebylo tak. Vymohla si na soudě vyklizení žalobkyně. Tvrdíc, že jí vystěhováním byla způsobena škoda, domáhala se žalobkyně její náhrady na žalované obci. Proce s ní soud první stolice uznal žalobní nárok důvodem po právu, odvolací soud napadený rozsudek potvrdil. Důvody: Podle názoru odvolacího soudu není rozhodným, jak byla o zabrání bytu vyrozuměna žalobkyně, nýbrž rozhodným jest, co žalovaná (bytová komise) o zabrání bytu uvedla jednak před okresní správou politickou, když se o zabrání (jeho potvrzení) ucházela, dále co uvedla, když se u ní ucházela o svolení k výkonu, a konečně, co uvedla před okresním soudem, když žádala o výkon. V tom směru zjišťuje rozsudek první stolice, že si bytová komise vedla tak, jakoby se jednalo o pouhou záměnu bytů, proti které není překážky, a dále, když se jednalo již o vy-

klizení, že si vedla tak, jakoby záměna bytů byla již bývala provedena, čehož však nebylo. Proti tomuto skutkovému zjištění, které se stalo na základě správních i soudních spisů, žalovaná marně brojí jak po stránce průvodní, tak i co do právního posouzení. I tu dlužno souhlasiti s názorem soudu první stolice, že nestačí pouze, jak by žalovaná chtěla tvrditi, aby byt žalobkyni byl jenom přidělen, nýbrž že bylo potřeba, aby takový byt a to přiměřený a rovnocenný byt, byl pro žalobkyni také skutečně volný. Žalovaná proto marně poukazuje k tomu, že se o uvolnění případných bytů starala, neboť skutečnost, že v době, kdy o výkon vyklizení bylo žádáno, takového volného bytu pohotově nebylo, žalovaná sama ani nepopírá. Tím však odpadá také tvrzení žalované strany, že politická správa znala pravý stav věci a že zde tedy uvedení v omyl nebylo. Na základě tohoto zjištěného jednání bytové komise právem dospívá první soud k právnímu závěru, že se zde jedná o hrubé zavinění obce (bytové komise), a právem uvádí první soud v této souvislosti také ještě, že s vyklizením nebylo vyčkáno ani na sdělení žalobkyně, že podala stížnost k nejvyššímu správnímu soudu. Nerozhoduje zajisté, že právně taková stížnost odkladného účinku neměla, avšak s hlediska účelnosti a hospodárnosti zajisté bylo by bývalo na místě, by bytová komise, které rozpor mezi skutečným stavem a mezi tvrzením vůči politické správě o pohotovosti náhradního bytu byl znám, byla s vyklizením posečkala až do rozhodnutí správního soudu.

N e j v y š š í s o u d žalobu zamítl.

#### D ů v o d y:

Dovolání žalované obce jest odůvodněným. Po právní stránce lze především poukázati k dosavadní jednotné judikatuře nejvyššího soudu, která odmítá ručení obce za škodu, způsobenou nezákonným jednáním neb opomenutím obce neb jejích orgánů při výkonu působnosti veřejnoprávní, není-li zvláštního zákona, který by obci ručení takové za nesprávný neb nezákonný výkon veřejné moci ukládal. (Rozhodnutí č. 3591 sb. n. s.). V tomto případě jde o zabírání bytu obcí, tedy o výkon nepochybně veřejnoprávní po rozumu zákona čis. 592/19, kde obec jedná jako orgán nadřízené státní moci vůči občanu jeho moci podřízenému. Za rozhodnutí vydaná v mezích tohoto zákona obec soukromoprávně — vyjmouc případ Šu 12 cit. zák., o který však v tomto případě nejde — neručí, poněvadž jí zákon až na onu právě uvedenou výjimku ručení neukládá. Sluší proto zkoumati, zda jednala obec v mezích tohoto zákona, zabírajíc byt žalobkyně, či zda dopustila se při tom opomenutí, která by vybočovala z těchto mezí a odůvodnila ručení obce podle všeobecných zásad občanského zákoníka. Úmysl obce, žalobkyni nezákonným zabráním bytu vědomě poškoditi, vylučují soudy nižší shodně, shledávají však v jednání a opomenutí jejím hrubou nedbalost. Než ani nedbalost v provádění veřejnoprávních povinností nestačila by k tomu, by založila ručení obce, jednala-li jen v mezích zákonem jí vytčených, jak k tomu již poukázal nejvyšší soud v rozhodnutí č. 3319 sb. n. s. K záboru bytu žalobkyně byla obec podle § 8 cit. zák. aspoň formálně oprávněna. Odpor žalobkyně proti tomuto záboru po rozumu Šu 27 cit. zák. předložila obec, pokud se týče její bytová komise, nad-

řízenímu politickému úřadu k rozhodnutí, který také o něm výměrem ze dne 4. dubna 1921 č. 30 rozhodl. Na tomto, později teprve nejvyšším správním soudem pro nezákonnost zrušeném rozhodnutí okresní politické správy nelze přičítati obci vůbec nějaké zavinění, byť by i zábor její v č. n. e. nebyl odůvodněn. Také návrh bytové komise na vyklizení žalobkyně z bytu, podaný u okresního soudu vykázaným splnomocněncem jejím, byl kryt výnosem okresní politické správy ze dne 6. května 1921 a ustanovením Šu 31 cit. zák. Způsob, jakým si žalovaná obec sjednala toto svolení okresní politické správy ku provedení nuceného vyklizení, tvrdíc klamně, že záměna bytů byla již provedena, nebyl dle zjištění nižších soudů bezvadný, avšak zákrok sám pohyboval se v mezích zákonem vytčených a nelze jej postavit mimo hranici zákonného oprávnění obce k nucenému vyklizení dle Šu 31 cit. zák. Schází tudíž zákonný podklad pro ručení obce z důvodu nezákonného zabránění bytu žalobkyně, jakož není ani zákonného podkladu pro ručení obce z dalšího žalobkyní uvedeného důvodu, že obecní policejní úřad dal okresnímu soudu na jeho telefonický dotaz nesprávnou informaci, že vyklizení z bytu bylo již provedeno. Také v tomto případě šlo zřejmě jen o výkon veřejnoprávní, spadající do oboru bezpečnostní policie obecní, za jehož správnost obci ručení nelze uložit pro nedostatek zvláštního zákona.

### Čís. 6429.

**Zaručil-li se škůdce poškozenému soudním smírem, že zakročí u třetí osoby (pojišťovny) o náhradu případných nákladů poškozenému, lze na něho nastupovati přímo exekucí, by tak učinil, nelze ho však žalovati na zjištění jeho závazku a na placení oné náhrady.**

(Rozh. ze dne 2. listopadu 1926, Rv II 291/26.)

Žalobce byl těžce poraněn koněm žalovaného, takže byl po několik měsíců v ošetřování v městské nemocnici. V řízení o žalobě, jíž domáhal se žalobce na žalovaném náhrady škody, uzavřely strany soudní smír, dle něhož se žalovaný zavázal zaplatiti žalobci na úplné vyrovnání svého závazku 2.000 Kč a pro případ, kdyby byl žalobce úředně přidržen k zaplacení nákladů za ošetřování, vzal na sebe žalovaný povinnost, zasaditi se u pojišťovny pro povinné ručení »K.«, by tyto náklady byly žalobci nahrazeny. Oněch 2.000 Kč žalovaný žalobci zaplatil. Ježto pak žalobci byla napotom uložena náhrada nemocničních nákladů 2.200 Kč, a žalovaný ve prospěch žalobcův u pojišťovny K. nezakročil, domáhal se žalobce zjištění, že žalovaný vůbec, pokud se týče nikoliv s náležitým důrazem dosud nezakročil u pojišťovny K. ohledně zaplacení 2.200 Kč městské nemocnici, a by žalovaný byl uznán povinným zaplatiti žalobci 2.200 Kč. Žaloba byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o